

CSENDES MONOLÓG

*Pörölnöm volna mit
e változó világgal: ingyen
semmit se mért,*

*s azért
lassúbb futásban itt
(frissebb mi útra vitt)
kopik le bőröm,
foszlik le az ingem:
kevesebb mint a bér,
nyugtom amennyiér
vásárra vittem volna,
ha csupán nyugta szólna
róla.*

*Nem számolom már
mivel s miért adósom,
sőt teljes hittel vallom
jól teljesült be sorsom
utódaimban, kiknek
mint fáradt őseimnek
s magamnak kellett
nem kell*

*csatázni vak szelekkel,
s azért a kevés jóért,
a kenyérért a sóért
az árral szemben uszni.
Mondom jó ezt ma tudni
véremlen zöld salakkal,
hogy az ki arcom hordja
szárnyalhat sasfiakkal,
s tollát a sár nem éri.
Ím lassan negyven évnél
(ám valamivel többért)
s nem járhatatlan ösvényt:
utat tapostam néki.*

NEM MŰLŐ NYUGTALANSÁG

*Van múltam, rangom, otthonom van,
perlekedő hű asszonyom van*

*Lányaim leülnek körémben
hallgatni térítő-beszédem.*

*Harcoltam, s hittem ha csalódtam,
lázadásaim mártírja voltam.*

*Meg is ütöttek már – az arcom
mégis közüző szélbe tartom.*

*Voltam példakép – s intő példa,
Meg is pihentem néha-néha.*

*S már voltam minden mi lehettem,
fentebbre szálltam mint hihettem.*

*Mégis: nem múltó nyugtalanság
hajszol, s elítél nyugtalan vád.*

*hogy mulasztottam többre törni!
Ugyan ki fogja örökölni*

*szent lázongásaimat majd ha
testemet végül betakarja*

*a por – sejtjeim humuszából
milyen tűz csap ki majd, s a lángtól*

*ugyan melyik fog tüzesedni
utódaimból – s égre kelni*

*friss üstökösként? – Fut a lábam
még fogyhatatlan indulásban,*

*s voltam bár minden mi lehettem,
fentebbre szálltam mint hihettem,*

*mégis eszelős nyugtalan vád
hajszol: utókor, mit hagyok rád?*

Tilles Béla: Sapkás lány